

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. A. B.**
státní příslušnost Pákistánská islámská republika
naposledy pobýtem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem sídlem 400 01 Ústí
nad Labem, Berní 2261/1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2025 č. j. OAM-580/ZA-ZA11-D02-
2025, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Dále bylo rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Španělské království.
2. Žalobce uvedl, že je negramotný a nebyl schopen řádně formulovat veškeré důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Jasně však uvedl, že zde žije družka a novorozená dcera, obě jsou občanky České republiky. Žalovanému vytkl, že řádně nezjistil skutkový stav věci, přestože žalovanému uvedené skutečnosti, týkající se rodinných vazeb na území České republiky, sdělil. Přitom z konstantní judikatury vyplývá, jak uvedl Soudní dvůr EU ve věci č. j.: C-245/11 K. v. Bundesasylamt, že při uplatnění Dublinského nařízení musí členské státy respektovat základní práva dotčených osob, zejména potom rodinný život. Žalobce poznamenal, že také Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ve věci č. 12 738/10 jasně konstatoval, že odmítnutí pobytu rodiče občana EU (nezletilého dítěte) může být porušením článku 8 Úmluvy, pokud by to znamenalo odloučení rodiče od rodiny. Žalobce uvedl, že Dublinské nařízení sice určuje stát odpovědný za projednání azylové žádosti, avšak čl. 9 – 11 tohoto nařízení výslovně zohledňuje jednotu rodiny, a to i pokud jde o osoby, které nejsou uprchlíky, zejména pokud je na území členského státu nezletilé dítě (občan EU), o nějž žadatel o azyl skutečně pečuje. Žalobce k tomu uvedl, že žije se svou družkou na území již několik let, vedou společnou domácnost, jak vyplývá také z přiloženého evidenčního listu k nájemní smlouvě, přičemž během těhotenství i po narození dcery, své družce pomáhal s péčí o dítě. Žalobce vyslovil názor, že s ohledem na jeho rodinné vazby na území České republiky, je k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušná právě Česká republika. V opačném případě by došlo k závažnému a nepřiměřenému zásahu nejen do jeho soukromého života, ale i nezletilé dcery a družky. Soudní dvůr EU ve věci č. j. C-245/11 konstatoval, že i za situace, kdy by formálně byl příslušný jiný stát k posouzení azylové žádosti, je třeba zohlednit právo na jednotu rodiny a zájem dítěte. Napadené rozhodnutí je rovněž v rozporu s rozsudkem Soudního dvora EU ve věci č. j. C-133/15, z něhož vyplývá, že je-li dítě občanem EU a žije v EU, stát musí umožnit rodiči (zde žalobci) zůstat s dítětem, jinak dojde k porušení práva dítěte, zejména jeho nejlepšího zájmu. I když lze souhlasit, že otázky rodiny a pobytu by měly být řešeny v jiném režimu než azylového zákona, nelze automaticky zastavit azylové řízení za situace, kdy by to znamenalo reálný zásah do jeho práva a rodiny na respektování rodinného života a takové rozhodnutí by znamenalo porušení nejlepšího zájmu nezletilého dítěte cizince.
3. Žalobce žalovanému dále vytkl, že jeho žádost posuzoval zcela paušálně, bez snahy ověřit si uvedené skutečnosti, resp. bez toho, aby přihlédl k jeho rodinné situaci a k nejlepším zájmům nezletilé dcery, aby se pokusil zjistit skutkový stav dostatečným způsobem. Žalovanému muselo být zřejmé, že vzhledem k jeho negramotnosti, není schopen sám aktivně uvést vše potřebné a nezbytné. Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 22/2008-65, dle kterého „je opomenutí skutečnosti, že cizinec

je manželem občana České republiky, vadou řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí“. Žalobce uzavřel, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, věc nesprávně právně posoudil, rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Při posuzování žádosti současně nepřihlédl ke všem okolnostem a zcela mechanicky aplikoval § 10a, čímž porušil zásadu proporcionality a zásadu individuálního posouzení věci.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, z něhož citoval, na příslušnou právní úpravu a judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž rovněž citoval. Zdůraznil, že s žalobcem byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 5. 2025 v jazyce urdu za přítomnosti tlumočnicka jazyka urdu. V průběhu pohovoru sdělil, že poučení o tzv. Dublinském řízení, které bylo součástí výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, nečetl, protože je ngramotný. Žalobce byl následně správním orgánem poučen o kritériích Dublinského řízení a zároveň mu byla sdělena informace, že správní orgán disponuje akceptací ze Spolkové republiky Německo. Žalobce uvedl, že z Německa do Španělska odjel, protože mu bylo řečeno, že má opustit zemi. Ve Španělsku mu byl vydán dvouletý pobyt. Později informaci poupravil na 1 rok pobytové karty, která mu byla vystavena v dubnu roku 2024. Cestovní doklad si vyřídil v roce 2021 na ambasádě Pákistánské islámské republiky. S matkou své dcery žije od roku 2022 v Jirkově. O mezinárodní ochranu nepožádal na území České republiky dříve, protože přítelkyně byla těhotná a on chtěl být s ní. Neví, že mu bylo vydáno vyhoštění ze Schengenského prostoru právě Spolkovou republikou Německo. Z České republiky je ochoten odjet jen se svou dcerou a družkou. Žalovaný dal žalobci možnost vyjádřit všechny okolnosti, což žalobce učinil. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla následně 4. 6. 2025 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit s informacemi obsaženými ve správním spise, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce znovu zopakoval, že na území České republiky žije družka a dítě, chce žít s nimi. Pokud bude muset jet do Španělska, tak pojede. Žalovaný vyslovil názor, že si opatřil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, které považuje za zákonné a přezkoumatelné.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 20. 5. 2025 požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Dne 29. 5. 2025 poskytl údaje k podané žádosti a téhož dne s ním byl proveden pohovor, a to za přítomnosti tlumočnicka jazyka urdu. V průběhu pohovoru žalobce sdělil, že poučení o tzv. Dublinském řízení, které bylo součástí výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nečetl, protože je ngramotný. Vzápětí byl žalovaným správním orgánem poučen o kritériích Dublinského řízení a zároveň mu byla sdělena informace, že správní orgán disponuje akceptací ze Spolkové republiky Německo. Žalobce uvedl, že z Německa do Španělska odjel, protože mu bylo řečeno, že má opustit zemi. Španělsko mělo v té době otevřenou registraci. Ve Španělsku měl vydán dvouletý pobyt. Později informaci poupravil na 1 rok pobytové karty, která mu byla vystavena v dubnu roku 2024. Cestovní doklad si vyřídil v roce 2021 na ambasádě Pákistánské islámské republiky. Z vlasti vycestoval naposledy v roce 2024.

V členských státech žije od roku 2014. Poprvé cestoval nelegálně přes Turecko, Srbsko, Maďarsko, Rakousko do Německa, kde setrval do roku 2020 jako žadatel o mezinárodní ochranu. Po celou dobu užíval falešné jméno a příjmení A. A. Následně odjel do Španělska, kde požádal o povolení k pobytu, které mu bylo nakonec v roce 2024 vydáno s platností do 5. 3. 2025, a to na jeho pravé jméno a příjmení. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že se mu v České republice dne 13. 5. 2025 narodila dcera S. Příjmení si nepamatuje. V rodném listu jako otec není uveden. O mezinárodní ochranu nepožádal na území České republiky dříve, protože přítelkyně byla těhotná a on chtěl být s ní. Ve Spolkové republice Německo partnerka navštěvovala lékaře. Žalobce byl v Německu naposledy v říjnu 2024. Neví, že mu bylo vydáno vyhoštění z Schengenského prostoru právě Spolkovou republikou Německo. Z České republiky je ochoten vycestovat jen se svou dcerou a družkou.

7. Ze správního spisu se podává, že podle policejního systému CIS byl žalobce držitelem španělského oprávnění k pobytu č. E26778302 s platností do dne 5. 3. 2025. Na základě této informace požádal žalovaný 30. 5. 2025 Španělské království o převzetí žalobce, jakožto žadatele o mezinárodní ochranu. Dne 2. 6. 2025 obdržel informaci, že Španělské království uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
8. Ze správního spisu se dále podává, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 4. 6. 2025 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit s výše uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce zopakoval, že na území České republiky žije družka a dítě, kteří jsou státními občany České republiky, chce s nimi žít, pokud bude muset odjet do Španělska, učiní tak.
9. Podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
11. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání tomu, aby žadatelé o azyl nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnějších přístupů ze strany členských zemí.
12. Podle čl. 3 odst. 1 citovaného Nařízení č. 604/2013, členské státy posuzují jakoukoliv žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 3 odst. 2 uvedeného Nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto Nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce uvedeného

Nařízení je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

13. Podle čl. 17 Nařízení č. 604/2013 odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto Nařízením není příslušný.
14. Podstata žalobní argumentace žalobce je vztažena k aplikaci článku 17 (diskreční oprávnění). Nařízení Dublin III, podle něhož odchýlně od článku 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Soud neshledává napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Existenci partnerského vztahu na území České republiky vzal žalovaný do úvahy v souvislosti s možnou aplikací článku 17 odst. 1 Dublinského nařízení, stejně jako s tím související zásah do práva na rodinný život. Hodnotil i tvrzení žalobce, že z partnerského soužití má pocházet dcera nezletilá Sofia, nar. 13. 5. 2025, ohledně níž uvedl, že si příjmení nepamatuje a v rodném listu jako otec není uveden. Soud zdůrazňuje, že nejenže žalobce neprokázal, že je údajně otcem uvedeného dítěte, ale neprokázal ani to, že se jeho družce dítě tohoto jména vůbec narodilo. Nehledě na to, že žalobce nebyl schopen sdělit ani příjmení tohoto dítěte. V daných souvislostech soud poznamenává, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu k možné aplikaci článku 17 odst. 1 Dublinského nařízení uvádí, že diskreční oprávnění státu upravené v citovaném článku, nepředstavuje povinnost, ale možnost ujmout se posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. I kdyby existovaly okolnosti hodné zvláštního zřetele, nemá žadatel na užití tohoto oprávnění státu právní nárok. Správní orgán má v takovém případě pouze povinnost se jeho možným užitím zabývat a jeho neaplikaci případně řádně odůvodnit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 222/2016-24). Soudy mohou správní uvážení týkající se využití oprávnění daného v článku 17 odst. 1 Dublinského nařízení přezkoumávat pouze omezeně, tedy posoudit, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; nemůže však posuzovat, zda mělo být diskreční oprávnění využito, či nikoliv (viz usnesení NSS č. j. 1 Azs 152/2021-68, č. j. 6 Azs 68/2021-37). Soud dále uvádí, že Dublinské nařízení v článku 5, jenž navazuje na bod 18 preambule, stanoví povinnost provést osobní pohovor s žadatelem, a to za účelem usnadnění určování příslušného členského státu. Ze správního spisu vyplývá, že takový pohovor byl proveden dne 29. 5. 2025, přičemž téhož dne žalobce poskytl i údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a žalobce byl při něm dotazován na skutečnosti, které jsou relevantní pro aplikaci jednotlivých kritérií pro určení příslušného státu upravených v Dublinském nařízení. Rozhodnutí žalovaného dle názoru soudu vychází ze zhodnocení informací, které žalobce při pohovoru uvedl. Další prostor byl správním orgánem žalobci poskytnut v rámci seznámení s podklady pro rozhodnutí dne 4. 6. 2025, kdy žalobce pouze

zopakoval, že má na území České republiky družku a dítě, chce s nimi žít. Dle názoru soudu rozhodnutí žalovaného vychází ze zhodnocení informací, které žalobce uvedl, jak při pohovoru, tak v rámci seznámení s podklady pro rozhodnutí. Soud za popsaného stavu sdílí názor žalovaného, že vzhledem ke zjištěným skutečnostem, odcestování žalobce do Španělského království k vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebude představovat nepřiměřený zásah do realizace jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný při svých úvahách svévoli neprojevil, naopak zhodnotil všechny relevantní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování diskrečního ustanovení článku 17 Dublinského nařízení na posuzovanou věc. Z výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

15. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. 8. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně